

og hvorledes de, som af dem anthydet, ville gjøre denne Sag til Gjenstand for Domstolens Prøvelse". Der synes deri at ligge, at Ministeriet ikke paa nogen Maade vil inblade sig paa at lade det komme til en saadan Afgjørelse, thi Borgerrepræsentanterne have blot spurgt, mod hvem de skulde udtage Stævning, forsaavidt de vilde indtale Sagen for Domstolene. — Efter hvad jeg nu saaledes saa kort som muligt har berettet, forekommer det mig, at Sagen ligger saaledes for: Borgerrepræsentationen har med Hensyn til dette Punkt udøvet en Ret, som Loven ligefrem giver den, uden at nogen høiere administrativ Myndighed derimod kan gjøre Indsigelse; Amtmanden over Skanderborg Amt har dog gjort Indsigelse derimod, hvilket Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet, da Sagen kom dertil, har billiget og er gaaet til at bestemme, at der skal sættes en Frist, inden hvilken Borgerrepræsentationen under en Evangsmulkt af 1 Rd. daglig skal omgjøre, hvad den efter sin Overbevisning anseer for det Rette; Borgerrepræsentationen giver efter i dette Punkt, hvori den ikke trøster sig til at staae imod, forandrer Ligningen noget, men langtfra tilstrækkeligt efter Administrationens Mening, og indsender Ligningslisten 9 Dage efter Udløbet af den korte Frist, der var sat for at faae den istand; den nye indsendte Ligningsliste kasseres af Amtmanden, som fordrer en ny, og da der sendes ham en ligelydende Afskrift af den samme Liste, bliver han ved at kassere den, hver Gang han erholber den, og bliver ved at lade Evangsmulkterne løbe; derefter siger Amtmanden, at naar Borgerrepræsentationen vil give en Paategning paa Listen om, at Ligningen er steet efter dens fulde Overbevisning og Samvittighed, vil han indsende den til Ministeriet, for at den kan blive antaget; her til sparer Borgerrepræsentanterne, at de jo allerede have givet en saadan, da de tiltraadte deres Funktion, men at de, naar der ikke er Andet iboen, kunde have gjort det for længe siden; da Listen kommer ind til Ministeriet, erkjender det selv, at Borgerrepræsentantskabet har handlet efter sin Myndighed, uden at Sagen kan undergives høiere Afgjørelse, men Mulkterne vil Ministeriet ikke estergive, og

naaget det er opløst, at Listen er indkommen den 17de Oktober og er erkjendt for lovlig, vil det dog have, at Mulkten paa 28 Rd., der er fremkaldt ved Amtmandens ulovlige Kassation, skal falde paa Borgerrepræsentanterne som Evangsmulkt. Min Forespørgsel til den ærede Minister er nu blot — og dertil er jeg overbevist om, at jeg faaer hans Ja — om han, naar de Vedkommende gjøre denne Sag anhangig ved Domstolene, vil unblade at nedlægge nogensomhelst Indsigelse imod, at den bliver behandlet der, og om han vil gaae ind paa at modtage Stævning, for da at lade Sagen komme an paa Domstolenes Afgjørelse. Den ærede Minister har i denne Session ibetmindste to eller tre Gange meget stærkt udtalt, at han fordrer sine Bestemmelser efterlevede, men at han aldrig kunde have Noget imod, at de senere undergaves Domstolens Prøvelse, og da jeg hørte disse bestemte Udtalelser, tænkte jeg ved mig selv, at jeg, naar jeg kom med denne min Forespørgsel, maatte faae et Ja af den ærede Minister, thi naar det er en afgjort Regel, han følger i alle Tilfælde, vil han naturligtvis ogsaa følge den i dette. — Jeg kan ikke Andet, end udtale min Aerkjendelse af, at Skanderborg Borgerrepræsentation har vidst under alle disse Ulemper at hævde den Ret, som Loven af 8de Marts 1856 giver Kommunalbestyrelserne; jeg troer, at hele Befolkningen maa være den Tak skyldig for den Stilling, den har indtaget, og jeg maa beklage, at andre Kommunalbestyrelser i andre Tilfælde ikke have stillet sig paa samme Maade, hvilket vi hørte iforgaars med Hensyn til en anden Kommunalbestyrelse. Jeg er overbevist om, at naar Skanderborg Borgerrepræsentation i denne Retning maatte finde Efterligning omkring i andre Kommuner, vilde den Bestræbelse, som synes at være tilstede hos Administrationen til at gjøre Overgreb og tilegne sig en Myndighed, som den ikke har, snart blive hæmmet, og derfor har jeg ikke villet nægte denne Borgerrepræsentation, som anseer dette for den eneste Maade, hvorpaa den kan faae Svar fra Ministeren, at benytte denne Vej, for i Landets Paahør at spørge ham, om han vil skyde sig ind under Administrationens Urplighed for at faae en saadan Sag imod ham afvist ved